

Arrest

nr. 49 672 van 18 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 juli 2010 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juli 2010, alsook van het attest van afneming van 29 juli 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 december 2003. Op 18 december 2003 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 13 januari 2004 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 4 februari 2004 wordt verzoeker van zijn vrijheid beroofd en voor poging tot doodslag overgebracht naar de gevangenis van Gent.

Op 14 mei 2004 wordt zijn aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 8 juli 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de erkenning van vluchteling. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen. Op 30 maart 2005 beslist de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen om het beroep van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren en wordt hem de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 31 maart 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 157.270 van 3 april 2006 verwerpt de Raad van State het beroep tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie van 30 maart 2005.

Op 29 mei 2007 wordt verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk bevonden en wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 3 juli 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 25 juli 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 oktober 2008 wordt aan verzoeker andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 24 oktober 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een regularisatieaanvraag in op grond van de instructie van 19 juli 2009.

Op 13 juli 2010 werd verzoekers regularisatieaanvraag ongegrond verklaard.

Op 14 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23/10/2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

ZF(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24/10/2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Betrokkene haalde in zijn aanvraag een medisch probleem aan. De controlearts onderzocht de bij de aanvraag gevoegde attesten. Betrokkene reactualiseerde zijn aanvraag niet. De controlearts besluit dat betrokkene niet lijdt aan een ernstige aandoening. Van het medisch probleem waar hij last had, zou hij geheel moeten hersteld zijn.

De controlearts besluit dat uit de medische gegevens blijkt dat er geen sprake is van een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of blijkt niet dat er sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 29 juli 2010 wordt aan verzoeker een attest van afnemering gegeven. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*Het attest van immatriculatie Model A/Model B
nr. AFO 576.578, afgegeven te Ganshoren op 26.04.2010
opgesteld op naam van de heer ZF (...)
van Afghanistan nationaliteit
verblijvende te (...), wordt afgenomen.*

Reden van afnemering :

*Bevel tot het verlaten van het grondgebied op 29.07.2010.
Medisch dossier onontvankelijk verklaard."*

Eveneens op 29 juli 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is thans de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid, wordt aan de heer Z., F., geboren te Q., S., Afghanistan, in 1982, van : Afghanistan : nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 28 augustus 2010, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomst artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (artikel 7, alinea 1,2° van de Wet van 15.12.1980)."

Op 31 augustus 2010 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld nadat verzoeker illegaal wordt aangetroffen in Ganshoren.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, alsook de schending van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“7.1.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Verzoeker had een aanvraag ingediend op basis van art. 9ter van de Wet van 15/12/1980.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

7.1.2. De bestreden beslissing vermeldt niet op welke gegevens zij zich concreet baseert om te besluiten tot ongegrondheid. Er wordt niet vermeld ‘waarom’ de controlearts concreet besluit dat verzoeker hersteld ‘zou’ moeten zijn van ‘het’ medische probleem. Evenmin wordt er vermeld wanneer de controlearts zogenaamd zijn onderzoeksverrichtingen heeft gedaan. Welk klinisch onderzoek werd er verricht? Van enige controle door verzoeker op de correctheid van de beweringen van de Dienst Vreemdelingenzaken of controlearts op niet te achterhalen datum, kan dan ook geen enkele sprake zijn, hetgeen de regelmatigheid van de beslissing aantast.

7.1.3. De Dienst Vreemdelingenzaken mocht zich niet baseren op gegevens die niet meer niet up-todate zijn. Reeds op 12/10/2009 had de Dienst Vreemdelingenzaken blijkbaar alle gegevens ter harer beschikking om de aanvraag 9ter ongegrond te verklaren. Dat het kennelijk onredelijk is van de Dienst Vreemdelingenzaken om te wachten tot 14/07/2010 om op basis van oude gegevens te besluiten dat de aanvraag niet gegrond zou zijn.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende informatie wenste, diende zij bijkomende onderzoekshandelingen te stellen en/of bijkomende informatie vragen aan verzoeker. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen op een kennelijk onredelijke manier.

7.1.4. Het Attest van Afneming meldt ten onrechte als reden van afname dat het verzoek om medische redenen onontvankelijk was. Het verzoekschrift 9ter was immers wel degelijk ontvankelijk verklaard op 24/10/2008. Gelet op de schending van de materiële motiveringsplicht dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

7.1.5. In oktober 2009 werd de aanvraag tot regularisatie door verzoekende partij geactualiseerd.

Verzoeker ontving een attest van inontvangstname van de indiening van een verzoekschrift in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoeker weet niet of het bevel om het grondgebied te verlaten al dan niet het resultaat is van (1) een weigering tot gegrondverklaring van genoemd verzoek 9bis Vreemdelingenwet, (2) dan wel de weigering van het verzoek 9ter Vreemdelingenwet na de actualisatie in 2009, (3) dan wel de weigering van de initiële aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 23/10/2008.

Verzoeker heeft het volledige raden naar welke aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken werd geweigerd, en met welke elementen zij rekening heeft gehouden. Verzoeker heeft geen enkel idee of de Dienst Vreemdelingenzaken al dan niet rekening heeft gehouden met de elementen die zij heeft aangehaald in 2009 tot regularisatie van zijn situatie. In de motivatie van de bestreden beslissing wordt alleszins op geen enkele wijze verwezen naar de elementen die verzoeker heeft aangehaald. De bestreden beslissingen zijn dan ook niet afdoende gemotiveerd.

Door deze gebrekkige motivering kan verzoeker zich niet op een nuttige wijze verweren. De Dienst Vreemdelingenzaken laat in zijn beslissing manifest na om in zijn motivering te verwijzen naar (al) de concrete feiten waarop zij zich baseert om bovenvermelde beslissingen te nemen, om de regularisatieaanvraag goed te keuren of te weigeren.

7.1.6. Verzoeker heeft onder meer de volgende elementen aangehaald in zijn regularisatieverzoek van 2009: Verzoeker verblijft langer dan 5 jaar ononderbroken in België. Hij heeft duurzame sociale banden met België. Hij beschikte over een wettig verblijf en had reeds de nodige moeite gedaan om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Verzoeker beheerst de Franse taal perfect, en is werkbereid. Hij beschikt over een arbeidsvergunning en een arbeidscontract

Nochtans werd er op geen enkel van de voorgaande elementen/argumenten geantwoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat het kennelijk onredelijk is van de Dienst Vreemdelingenzaken om een bevel uit te vaardigen om het grondgebied te verlaten, terwijl er niet werd geantwoord op voorgaande elementen, zonder te antwoorden op de aanvraag 9bis, of alleszins zonder deze beslissing te betekenen aan verzoeker.

Dat het kennelijk onredelijk is om verzoeker te bevelen het grondgebied te verlaten, terwijl hij afkomstig is uit Afghanistan een zeer gevaarlijk land, terwijl hij reeds langer dan 5 jaar in België verblijft, toegelaten werd om te werken, en werkt, en zeer sterke sociale banden heeft met België (tevens schending van het artikel 3 EVRM), terwijl diezelfde overheid de indruk had gewekt om de verblijfssituatie te regulariseren van de personen die aan de voorwaarden van de instructies van de Minister van Migratie- en Asielbeleid (dd. 19/07/2009) voldoen.

Dat het ook kennelijk onredelijk is de bestreden beslissingen te nemen, terwijl verzoeker toegelaten wordt om te werken en verzocht wordt om zijn wil om te werken te verantwoorden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke wijze heeft genomen.

Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing ook het artikel 9bis en 9ter Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, schromelijk schendt.

De bestreden beslissingen zijn dan ook gebrekkig gemotiveerd en strijdig met de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 en zijn strijdig met de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel. De bestreden beslissingen zijn derhalve nietig.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen, met name dat verzoeker een medisch probleem aanhaalde in zijn aanvraag en medische attesten toevoegde, dat de controlearts deze medische attesten onderzocht, dat verzoeker zijn aanvraag niet actualiseerde, dat de controlearts besloot dat verzoeker niet lijdt aan een ernstige aandoening, dat de controlearts oordeelde dat het medisch probleem waarvan verzoeker last had geheel hersteld zou moeten zijn, dat de controlearts besloot dat uit de medische gegevens blijkt dat er geen sprake is van een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat er evenmin sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst en dat er derhalve vanuit een medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Nogmaals wordt erop gewezen dat de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Verzoeker bekritiseert bovendien de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van

het dossier. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op 24 oktober 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op medische redenen (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). In deze aanvraag vermeldt verzoeker dat zijn gezondheidstoestand, na 61 dagen hongerstaking niet toelaat dat hij reist. Verzoeker stelt dat hij medisch dient te worden opgevolgd om zich opnieuw te voeden en om de gevolgen te beoordelen die de hongerstaking heeft gehad op zijn lichaam. Bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, heeft verzoeker een medisch attest neergelegd, daterend van 21 oktober 2008, waaruit blijkt dat verzoeker heeft deelgenomen aan een hongerstaking die 60 dagen duurde. Volgens de behandelende arts zou de revalidatie 3 à 6 maanden duren. Op 12 oktober 2009 evalueert de ambtenaar-geneesheer de medische situatie van verzoeker. Hij verwijst vooreerst naar het medische attest van 21 oktober 2008 en de daarin geuite vaststellingen en stelt vast dat dit attest dateert van 21 oktober 2008 en niet gereactualiseerd werd. Tevens verwijst de ambtenaar-geneesheer in zijn verslag naar een medisch attest van 14 januari 2009, dat eveneens terug te vinden is in het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker in goede gezondheid verkeerde en dat er geen specifieke aanwijzingen zijn dat verzoeker in de nabije toekomst ziek zal worden. Daaruit concludeert de ambtenaar-geneesheer dat verzoeker op het moment niet lijdt aan een ernstige aandoening en dat de toestand van algemene uitputting en verzwakking ten gevolge van de hongerstaking waaraan hij deelnam volledig hersteld zou moeten zijn.

Verzoeker betwist niet dat hij geen verdere actuele medische gegevens heeft binnengebracht, zodat het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kennelijk onredelijk voorkomt om op grond van de stukken van het administratief dossier en meer bepaald op grond van het verslag van de ambtenaar-geneesheer te concluderen dat:

“Derhalve

1) (...) niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) (...) niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

In zoverre verzoeker stelt dat de verwerende partij zich niet mocht baseren op gegevens die niet meer up to date zijn, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat het de plicht is van verzoeker om zijn aanvraag te actualiseren. Verzoeker mag de bewijslast niet omkeren. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op basis van de informatie waarover zij beschikte en meer bepaald het medisch attest van 14 januari 2009, waaruit blijkt dat verzoeker in goede gezondheid verkeerde en dat er geen specifieke aanwijzingen zijn dat verzoeker in de nabije toekomst ziek zal worden, geen bijkomende informatie op te vragen. Geheel ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker op geen enkele wijze staat dat er op heden nog sprake is van een medische aandoening.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concludeert dat de verwerende partij alle pertinente gegevens is nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangehaalde elementen werden allen onderzocht, doch niet weerhouden. Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die allen steun vinden in het administratief dossier. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Noch een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aannemelijk gemaakt.

Met zijn grieven toont verzoeker niet aan dat de eerste bestreden beslissing onwettig is.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, meent verzoeker dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd doordat het attest van afnemings ten onrechte vermeldt dat zijn aanvraag om machtiging om medische redenen onontvankelijk is.

Uit de voorgaande bespreking blijkt inderdaad dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen niet onontvankelijk, doch wel ongegrond werd verklaard. De vermelding in het attest van afneming dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is, berust duidelijk op een materiële vergissing. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van dit onderdeel van het middel daar het vaststaat dat zijn aanvraag ongegrond werd verklaard en hij hieruit dus geen enkel verblijfsrecht kan putten.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing heeft verzoeker geen belang bij de aangevoerde grief.

Waar verzoeker verwijst naar zijn regularisatieaanvraag van 14 december 2009 ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de instructie van 19 juli 2009, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat deze aanvraag op 13 juli 2010 ongegrond werd verklaard. De beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond werd verklaard, maakt echter niet het voorwerp uit van onderhavig beroep zodat verzoeker niet dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat het bestreden bevel wel degelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Zo verwijst het bestreden bevel naar de toepasselijke rechtsgrond, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet, alsook naar de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen met name dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn heeft overschreden. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het hiervoor genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit determinerende motief geenszins betwist. Verzoekers betoog dat hij niet weet of het bestreden bevel genomen is in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris houdende de weigering tot gegrondverklaring van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dan wel in uitvoering van de beslissing houdende de weigering van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet na actualisatie in 2009, dan wel in uitvoering van de weigering van zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan het determinerend motief van de bestreden beslissing, dat op zich al volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht is geschonden.

Waar verzoeker lijkt aan te geven dat er rekening diende te worden gehouden met zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat alle aanvragen om machtiging tot verblijf van verzoeker werden afgewezen, zodat niet kan worden ingezien om welke reden het bestreden bevel nog rekening zou dienen te houden met de elementen die werden aangehaald in één van zijn aanvragen om machtiging tot verblijf. Met dit betoog toont verzoeker geenszins aan dat de motivering van het bestreden bevel gebrekkelijk is.

In zoverre verzoeker ook nog de schending van artikel 3 van het EVRM lijkt aan te voeren stellende dat hij afkomstig is uit Afghanistan en dat het aldus kennelijk onredelijk is om hem te bevelen het grondgebied te verlaten, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoekers blote bewering op geen enkel wijze met een begin van bewijs wordt gestaafd, dat verzoeker bovendien zeer vaag blijft aangaande de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM en ook geen concrete op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt. Met zijn uiterst summier argumentatie toont verzoeker geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. Bovendien wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

op 25 juli 2008 de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker heeft geweigerd. Artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoeker opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond.

Waar verzoeker meent dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissingen niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissingen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU